Quaresma - Primer diumenge

Per Administrador el dg., 14/02/2016 - 09:00

Dt 26,4-10
Rm 10,8-13
Lc 4,1-13

1. Composició de lloc Comencem “fort” la Quaresma, amb una introducció desconcertant de l’Evangelista Lluc, quan diu que **“Jesús, ple de l’Esperit Sant és temptat pel mal esperit”**, en aquell desert inhòspit, que és tot un símbol de la precarietat, de la desolació, de l’espai necessari per acabar de trobar-se, de viure l’essència de la vida. S’ha acabat la consolació i l’experiència transcendent que Jesús ha viscut al Baptisme, amb la veu del Pare...Des d’ara Jesús **escoltarà unes altres veus** que se l’hi aniran repetint a Nazaret, o quan el voldran proclamar rei i messies, o quan les masses l’aclamaran. Sí, Jesús guardarà sempre interiorment la seva experiència del desert.

2. Davant de Déu, però sense Déu
I amb les pedres a la mà. **Els pans seran per als altres quan tinguin fam** al deserts. Ell s’haurà d’empassar aquelles “pedres”. Però així ens dirà que **no podem tenir un Déu a la carta**, al grat dels nostres capricis, manipulat, segons les nostres conveniències i privilegis, un Déu que només hi és present quan tenim bona sort, o quan les coses ens vénen de cara. Estaríem fent-nos un Déu a la nostra imatge. I això és un error, o millor dit, un mena de sacrilegi, perquè estarem fent d’Aquell que és el més gran i sagrat **una joguina per a les nostres situacions de conveniència...**

3. La tercera temptació, la més diabòlica
Perquè la segona:**“Tot això et donaré si m’adores...!”** és massa sapastre, massa orgullosa, massa a la desesperada, de “tot o res”. No, Lluc sap que el problema de Jesús serà **el Temple.** Per això el mal esperit suggereix aquest desafiament: **“Tira’t daltabaix...”** És el somni messiànic dels fanàtics religiosos, partidaris d’una religió espectacle, dels seus intolerants sacerdots i fariseus, dels qui encara somien amb un temple ple de columnes i cornises, de tresors i d’altars que sempre fumegen, de gent expectant que, mirant el cel, **espera un Messies com Déu mana**, **com els d’abans**, com els que podran fer front als dictadors de tota mena...

Aquí es posa en crisi una imatge de religió. **O millor dit, de fe**. Jesús viurà tota aquesta crisi en les seves constants visites a les sinagogues, on es trobarà amb problemes de dissabte, de fer “bones obres en el dia oportú, en el moment oportú i en el lloc oportú...” I l’acusaran aquells que no saben què vol dir alliberar, humanitzar i alegrar els pobres que buscaven Algú que parli amb autoritat i faci les coses amb bondat de cor... Però Jesús, el Fill, superarà el vertigen de la cornisa del temple, i **caminarà a peu pla anunciant la Bona Notícia**, a peu pla pels carrers i camins, des d’ on es pot veure millor el rostre dels qui pateixen. Sí, la gran temptació del desert serà al Temple, la crisi religiosa. I un dia esclatarà amb tota la seva força...

4. Mirant-nos a nosaltres
Primer de tot, fem-nos a la idea que la temptació no és pecat (com ens deien quan érem joves...). Entre d’altres motius perquè **Jesús les va tenir**, i amb la seva llibertat clarivident, transparent, les va superar perquè estimava “massa” el Pare, i ens estima “massa” a nosaltres. I així en va sortir reforçat, il·luminat.

I després, tinguem ben clar, que quan el Senyor ens concedeixi viure també “plens de l’Esperit”, aquesta plenitud **ens enfortirà per al moment de la prova, però no ens l’estalviarà.** Cal estar sempre a punt de pregar allò de “no permeteu que caiguem en la temptació...”

ETIQUETES
TEMPTACIÓ